

Sygn. akt: I C 1613/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 maja 2018 r.

Sąd Rejonowy w Giżycku I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Anna Kurzynowska - Drzażdżewska
Protokolant:	starszy sekretarz sądowy Elwira Stopińska

po rozpoznaniu w dniu 22 maja 2018 r. w Giżycku

na rozprawie

sprawy z powództwa P. (...)z siedzibą we W.

przeciwko M. T.

o zapłatę

1.Utrzymuje w całości w mocy wyrok zaoczny Sądu Rejonowego w Giżycku z dnia

8 lutego 2018r

SSR Anna Kurzynowska – Drzażdżewska

Sygn. akt I C 1613/17

UZASADNIENIE

Powód P. (...) z siedzibą we W. wniósł pozew w postępowaniu upominawczym domagając się od pozwanej M. T. zapłaty kwoty 12 919,65 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od dnia wniesienia powództwa do dnia zapłaty. Wniósł także o zwrot kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pełnomocnik powoda podał, iż na podstawie umowy cesji wierzytelności zawartej z (...) Bank (...) S.A. z dnia 12.XI.2008 r. nabył w stosunku do pozwanej wierzytelność wynikającą z umowy kredytu. Wskazał, iż w dniu 18.01.2017 r. zawarł z pozwaną ugodę dotyczącą spłaty należności. Pozwana do dnia dzisiejszego nie wykonała jednak zobowiązania.

(pозew – k. 3-6, 13-15, ugoda k. 65-67, wypowiedzenie ugody k. 25)

Wyrokiem zaocznym z dnia 08 lutego 2018 r. Sąd Rejonowy w Giżycku powództwo uwzględnił w całości. Zasadził także na rzecz powoda koszty postępowania w tym koszty zastępstwa procesowego.

(wyrok zaoczny – k. 38)

Pozwana M. T. we wniesionym sprzeciwie od wyroku zaocznego wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda na swoją rzecz kosztów procesu według norm przepisanych.

Pełnomocnik pozwanej podniósł w sprawie zarzut przedawnienia wskazując, iż roszczenie wynikające z zawartej w dniu 12.11.2008 r. umowy uległo przedawnieniu. Zawarta przez pozwaną dnia 18.01.2017 r. ugoda dotyczyła roszczenia przedawnionego, a więc, w ocenie pozwanej była bezskuteczna.

(sprzeciw od wyroku zaocznego – k. 45-48)

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 12.XI.2008 r. pozwana M. T. zawarła z (...) Bank (...) S.A. z siedzibą we W. umowę kredytu nr (...), na mocy której bank udzielił jej kredytu w wysokości 10 817,05 zł. Ostateczny termin spłaty kredytu strony ustaliły na dzień 12.11.2011 r. (pkt 10 umowy). W przypadku nie wywiązywania się z warunków umowy pozwana wyraziła zgodę na zbycie wymagalnych wierzytelności pieniężnych banku na rzecz funduszu inwestycyjnego (pkt II ppkt 1b umowy).

(**dowód** : umowa z 12.XI.2008 k.68).

Umową przelewu wierzytelności z dnia 02.04.2014 r. pierwotny wierzyciel zbył wierzytelność przysługującą mu w stosunku do pozwanej na rzecz powoda P. (...) z siedzibą we W.. Powód bezskutecznie wzywał pozwaną do spłaty należności.

(**dowód:** umowa przelewu wierzytelności wraz z załącznikiem – k. 20-240.

Na mocy ugody zawartej z powodem w dniu 18.01.2017 r. pozwana zobowiązała się do terminowego uiszczania należności wynikających z umowy kredytu konsumpcyjnego nr (...). Wobec braku spłaty należności powód postawił wierzytelność w stan natychmiastowej wykonalności i wezwał pozwaną do zapłaty w terminie 7 dni od otrzymania wezwania.

(**dowód** : pismo z 04.05.2017 r. – k. 25, ugoda z 18.01..2017 r. – k. 65-67)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo podlegało uwzględnieniu w całości.

Stan faktyczny w niniejszej sprawie Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów przedłożonych przez stronę powodową, w szczególności umowy kredytu, ugody podpisanej przez strony postępowania oraz wezwań do zapłaty. Pozwana nie zakwestionowała powyższych dokumentów. Nie zaszyły także żadne inne okoliczności mogące podważyć prawdziwość treści w nich zawartych, wobec czego Sąd dał im w pełni wiarę i uznał za podstawę ustaleń faktycznych w sprawie.

W świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego stwierdzić należy, iż pozwana istotnie zawarła z (...) Bank (...) S. A. umowę kredytu gotówkowego. Wskazania przy tym wymaga, iż na mocy art. 720 k.c. istotą zawartej pomiędzy stronami umowy było przeniesienie przedmiotu pożyczki z pożyczkodawcy na pożyczkobiorcę oraz następnie zwrot przedmiotu pożyczki – tj. tej samej ilości pieniędzy albo tej samej ilości rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. W sprawie nie budzi wątpliwości, iż pozwana nie wykonała ciężącego na niej zobowiązania, co wynika wprost z lansowanego przez pozwaną stanowiska.

Odnosząc się do podniesionego przez pozwaną zarzutu przedawnienia roszczenia należy wskazać, iż termin przedawnienia roszczeń banku wobec osoby niebędącej przedsiębiorcą wynosi trzy lata na mocy art. 118 k.c. (vide wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 października 2003 r., II CK 113/02, OSP 2004/6/59). Zgodnie natomiast z art. 120 k.c. bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne. Może on zostać zawieszony lub przerwany w przypadku wystąpienia okoliczności wskazanych w art. 121 k.c. i 123 k.c. Skutek przedawnienia w

postaci niemożności dochodzenia i egzekwowania przedawnionego roszczenia może jednak zostać uchylony przez dłużnika w drodze zrzeczenia się zarzutu przedawnienia.

W doktrynie podnosi się, iż uznanie roszczenia po upływie okresu przedawnienia połączone jest z zasady ze zrzeczeniem się zarzutu przedawnienia (B. K. (...), [w:] System pr. pryw., t. I, s.809). Może ono nastąpić wprost lub w sposób dorozumiany. Oświadczenie dłużnika w przedmiocie zrzeczenia się zarzutu przedawnienia ma ten skutek, że roszczenie przedawnione uzyskuje ponownie cechy zaskarżalności. Za ugruntowany w orzecznictwie należy uznać pogląd, iż z chwilą zrzeczenia się zarzutu przedawnienia jego termin biegnie na nowo (vide wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 października 2006 r., I CSK 119/06, nr L. (...) 395217, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 lutego 2012 r., III CSK 208/11, nr L. (...) 1162688, wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 19 września 2013 r., I ACa 342/13, nr L. (...) 1372350).

Przenosząc powyższe na grunt rozpoznawanej sprawy uznać należy, iż w zawartej przez strony ugodzie z dnia 18.01.2017 r. zawarte było oświadczenie pozwanej o zrzeczeniu się zarzutu przedawnienia. Na ich mocy pozwana uznała roszczenie - potwierdziła bowiem zawarcie z (...) S.A. umowy kredytu oraz zobowiązała się do spłaty w ratach przedawnionej należności powiększonej o odsetki. W ocenie Sądu biorąc pod uwagę okoliczności sprawy powyższe oświadczenie stanowiło dorozumiane zrzeczenie się zarzutu przedawnienia. W dniu 18.01.2017 r. pozwana złożyła bowiem oświadczenie woli potwierdzające istnienie swojego obowiązku zapłaty i zobowiązała się ponownie do jego realizacji. Tym samym zarzut przedawnienia roszczenia podniesiony przez pozwaną w świetle poczynionych przez Sąd rozważań jest nietrafiony. Na marginesie w tym miejscu należy wskazać na stanowisko pozwanej wyrażone na rozprawie w dniu 22.05.2018 r., z którego wynika, że pozwana, podpisując ugodę wiedziała, że dotyczy ona spłaty długu, i wiedziała, że będzie musiała spłacać. Podała, że godziła się na to, bo to był jej dług. Tym samym w ocenie Sądu, lansowane przez pozwaną tezy w toku niniejszej sprawy, a w szczególności podnoszony konsekwentnie zarzut przedawnienia roszczenia, stanowią jedynie próbę uchylecia się od ciężących na pozwanej zobowiązań i nie mogą spotkać się z uznaniem tut. Sądu.

Wskazać w tym miejscu należy, że tego rodzaju umowa, jaka miała miejsce w dniu 18.01.2017 r. między stronami niniejszego procesu ma charakter tzw. uznania właściwego. Skutkiem uznania właściwego dokonanego po upływie terminu przedawnienia, a taka sytuacja miała miejsce w niniejszej sprawie, jest z reguły, o ile nic innego nie wynika z treści oświadczeń woli, zrzeczenie się zarzutu przedawnienia (wyrok Sądu Najwyższego z 25 kwietnia 1974 r., III CRN 80/74). Zrzeczenie się korzystania z zarzutu przedawnienia może być bowiem wyrażone przez każde zachowanie pozwanego, które ujawnia jego wolę w tym zakresie w sposób dostateczny (wyrok Sadu Najwyższego z dnia 12 października 2006 r., I CSK 119/06). Uznanie właściwe występujące po upływie okresu przedawnienia jest uznawane za połączone ze zrzeczeniem się zarzutu przedawnienia, gdyż uznanie roszczenia, bez zrzeczenia się przedawnienia, pozbawione jest sensu. Dłużnik, który zamierza zaspokoić przedawnione roszczenie może to uczynić i bez jego uznawania. Dlatego oświadczenie dłużnika, w którym przyznaje istnienie długu i zobowiązuje się do jego spłaty równoznaczne jest ze zrzeczeniem się zarzutu przedawnienia (wyrok Sądu Okręgowego w Olsztynie z dnia 6 maja 2016 r., IX Ca 149/16).

Jednocześnie w kontekście powyższych rozważań wymaga zaznaczenia, że na skutek zrzeczenia się zarzutu przedawnienia zobowiązanie naturalne staje się ponownie zobowiązaniem zupełnym, gdyż wynikające z niego roszczenie odzyskuje przymiot zaskarżalności, z czym wiąże się nierozzerwalnie poddanie roszczenia przedawnieniu. Nowy termin przedawnienia zaczyna biec co do zasady od chwili zrzeczenia się zarzutu przedawnienia (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 listopada 1975 r., I PRN 32/75).

W rozpoznawanej sprawie, jak wynika jednak z treści pisma z dnia 04.05.2017 r. cała wierzytelność została postawiona w stan natychmiastowej wymagalności stosownie do § 4 ugody z dnia 18.01.2017 r. Wierzyciel wyznaczył jednocześnie pozwanej 7-dniowy termin zapłaty liczony od dnia otrzymania pisma. Powód nie wskazał daty doręczenia pozwanemu przedmiotowego pisma, a tym samym terminu wymagalności roszczenia. Przyjmując zatem, iż korespondencja została doręczona pozwanej najpóźniej w dniu 26.05.2017 r. (uwzględniając doręczenie w trybie art. 139 k.p.c.) to roszczenie dochodzone w niniejszym postępowaniu stało się wymagalne najpóźniej w dniu 03.06.2017 r. Pozew został wniesiony

dnia 01.08.2017 r. W związku z powyższym, uwzględniając 3-letni termin przedawnienia, stwierdzić należy, że w dniu wniesieniu pozwu, należność składająca się na wierzytelność główną i odsetki nie była przedawniona.

Mając powyższą argumentację na uwadze stosownie do treści art. 347 k.p.c. orzeczono jak w wyroku. W myśl art. 348 k.p.c. koszty rozprawy zaocznej i sprzeciwu ponosi pozwany, choćby następnie wyrok zaoczny został uchylony, chyba, że niestawiennictwo pozwanego było niezawinione lub, że nie dołączono do akt nadesłanych do sądu przed rozprawą wyjaśnień pozwanego. Taka sytuacja w niniejszej sprawie nie miała miejsca, zatem to na pozwanej ciąży obowiązek zwrotu kosztów procesu powodowi.